

Ébredés - az Új kezdet!

Technika és mondanivaló:

Bánhalmi Norbert fotográfiai technikai és mondanivaló szempontjából is figyelemre méltóak. Technikailag a dadaista-és szürrealista irányzatokból eredeztethető fotomontázsokat mai nyelvre ültette át. Az egyetemes szimbólumokat sikeresen egyesítette a fotográfia klasszikus műfajával: az akttal. Ez a festészettől örökölt műfaj már kezdetektől foglalkoztatta a fényképeseket, s ez az érdeklődés a mai napig sem múlt el. A kiállított művek sejtelenes fény és árnyék hatásaival, illetve a képeken elhelyezkedő motívumokkal izléselesen sejtetik a női test szépségét.

Mondanivaló tekintetében is legalább olyan jelentősnek érzem a kiállított műveket: hiszen a rákot legyőző, bátor és erős hölgyek aktképein keresztül „mutatják be” lelküket, belső érzelmvilágukat. Ehhez társulnak azok a személyre szabottan kiválasztott jelképek, (repülő, ablak, madár, pillangó, Hold, természeti elemek) amelyek felidézésével képesek kifejezésre juttatni lelkük mélységeit, vívódásait, emlékeit. A kiállítás az ő „lelkükről szól testükön keresztül”.¹

A kiállítás kivitelezése, színvilága erőteljesen kapcsolódik a megjelent könyv arculatához: a fekete-fehér képek monotonitását, megtöri a vörös színű tárgyleírásokat helyettesítő idézetekkel/versekkel (maguk a képek inspirálták a Vincent&Vincent szerzőpárost), melyek segítségével az adott képen látható hölgy gondolatvilágát leginkább képesek kifejezni

Kiállításrendezés koncepció:

A kiállításon látható 18 vászonra nyomtatott fénykép installálásánál igyekeztem a kiállító tér sajátosságaihoz alkalmazkodni (egyterű kiállítások esetében (is) a lineáris felépítés bizonyul a legsikeresebbnek). Mindig fontos, hogy a kezdetkor legyen egy felütésszerű nyitány és zárásként egy katartikus végpont, egy konklúzió. A kiinduló-és a végpont közötti utat/ívet kell bejárni/bejáratni a nézőközönséggel! Jelen esetben esztétikai-tematikai koherenciára törekedtem, így hoztam létre kisebb tablókat, amelyek önmagukban zártak, de ugyanakkor nyitottak is tematikai egységük okán, mely folytonosságot hoz létre a kiállítóterben. A bejáratnál balra kezdve rögtön egy hármasképcsoport zárt egységként értelmezhető: a Repülés, mint elvágódás központi elemként jelenik meg, aztán a Víz, mint éltető erő, életforrás, szemben áll a Tükör kettős motívumával, mely a hiúság, elmúlás (Vanitas) de ugyanakkor a Bölcsesség (Prudentia) szimbóluma is.

A következő három külön álló fekvő formátumú képen egy spirituális szakaszhoz érkezünk: a szárnyak ismét az elvágódás, a lélek szárnyalását juttathatja eszünkbe, míg a Tádzs Máhal utalás Indiára, mint spirituális központra.

¹Bánhalmi Norbert szavait idézve.

A következő négyes képcsoport „a természet hangjára, éltető erejére” utal: a vízesés, ismét mint életforrás jelenik meg, a pillangó a németalföldi csendéleteken az emberi lélek szimbóluma, csakúgy mint a madár, amely a szabadságot is kifejezi.

Az utolsó egységben közeledünk a kiállítás két legkifejezőbb képéhez: az egyik az ablakmotívum, mely nyitott állapotban van, így betekinthetünk az emberi lélek mélységeibe, mely egy háborítatlan vízfelületet mutat, utalva arra, hogy az ember megtalálta lelki békéjét, elérte, célját, meggyógyult, s folytatódhat az Élete, álmodozhat tovább, a határ akár a csillagos ég (a Hold és a felhő emlékeztethet erre).

A képeken szereplő hölgyek akár tudatosan, akár tudat alatt választották ezeket az egyetemes szimbólumokat, mind az élettel, megújulással, szárnyalással kapcsolatosak, így a látogató a kiállítás végére átérzi, átéli e nem mindennapos küzdelmet, és ami még fontosabb a gyógyuláshoz vezető utat.

Balogh Dávid

(művészettörténész)